

De ordinære Udgifter, §§ 8—25, er paa Finanslovsforslaget opført med 358 379 000 Kr. Der skulde da fremkomme en Merudgift paa 29 280 000 Kr., men om vi lægger det antagne Udbytte af de Skatter, som forhaabentlig vil blive gennemført i dette Foraar, til Indtægtsiden, forvandler dette Underskud sig til en Merindtægt paa §§ 1—25 paa ca. 94 $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. § 26 er opført med en Indtægt paa 7 092 000 Kr. og en Udgift paa 56 169 000 Kr., altsaa med en Merudgift paa 49 Mill. Kr. Trækker vi denne Merudgift fra den anslaaede Merindtægt paa §§ 1—25, vil vi faa et Overskud paa ca. 45 700 000 Kr., hvoraf altsaa Udgifterne paa Tillægsbevillingsloven vil kunne afholdes.

Jeg skal ikke forlænge Debatten her ved at komme ind paa Enkeltheder ved Finanslovsforslagets Udgiftsside; det vilde føre meget for vidt. Jeg skal kun anføre ganske enkelte Hovedsynspunkter, der har været raadende ved Opstillingen af Budgettet. Der har naturligvis været en gennemgaaende Bestræbelse for at give de Beparelser, der er en Følge af de Foranstaltninger, jeg har nævnt, og af andre administrative Sparebestræbelser Udtryk gennem Nedsættelse af Beløbene. Men der har tillige fundet en Bestræbelse Sted for at gøre Budgettet mere paalideligt end tidligere, ved at man har opført saa mange som muligt af de Udgifter paa det, som tidligere har haft Plads paa Tillægsbevillingsloven; saadanne Udgifter, som heror paa rent midlertidige Love, maa dog i det væsentlige opføres paa Tillægsbevillingsloven, men i øvrigt har man overalt søgt at budgettere Udgifterne saadan her paa Finansloven, at de ikke behøvede en Supplering paa Tillægsbevillingsloven. Det har medført en Opskrivning af en Mængde Udgiftsbeløb og har medført, at en stor Del Udgifter, som tidligere har været henført til Tillægsbevillingsloven, nu findes paa Finansloven. Jeg skal saaledes nævne den 10 Mill. Kr.s Udgift, der er opført som Tilskud til kommunale Arbejder, jeg skal anføre den store Forøgelse af de Beløb, der er budgetteret som Tilskud til Sygekasserne, til Alderdomsunderstøttelse og til de øvrige sociale Love, endvidere, at der er opført Bidrag til Arbejdsløshedsfonden, ligesom Finanslovens Udgiftsside ogsaa paa forskellige andre Omraader er forøget, for at til Gengæld Tillægsbevillingsloven kan aflastes.

Under disse Forhold vil det Beløb, der er til Raadighed til Tillægsbevillingsloven, ingenlunde være lille, men det vil naturligvis absolut ikke slaa til, hvis vi ikke kommer ind paa Forhold, der muliggør væsentlig

mindre ekstraordinære Udgifter, end vi tidligere har haft. Jeg sigter saaledes til de meget betydelige Tilskud til privates og Kommunernes Boligbyggeri, som i 1 $\frac{1}{2}$ Aar har udgjort ca. 45 Mill. Kr. Saadanne Udgifter kan i Fremtiden absolut ikke bæres. Regeringen har arbejdet paa at faa en Ordning med Hensyn til Boligbyggeriet, som kunde aflaste Stat og Kommune og dog faa Boligbyggeriet i Gang. Denne Ordning har mødt visse Hindringer, men Regeringen har ikke ophørt at arbejde derfor. Hvad der i hvert Tilfælde staar klart, er, at den hidtidige Fremgangsmaade med saa store Millionbeløb som Tilskud til Byggeriet absolut ikke kan opretholdes, for det første af statsfinansielle Grunde og dernæst, fordi det fortsat i samme Maalestok som hidtil vil have uheldige Virkninger paa forskellig Maade og sikkert vanskeliggøre den Nedgang i Omkostningerne ved Boligbyggeriet, som er Betingelsen for, at det private Boligbyggeri kan komme i Gænge igen; det er dog den eneste solide Vej, ad hvilken Boligbyggeriet kan fremmes, thi at Boligbyggeriet kommer til at hvile saa godt som udelukkende paa Statens og Kommunernes Skuldre, er og bliver en Ordning, der kun kan tænkes i Krisetider, kun for kortere Tid, men som ikke er forenelig med en solid Samfundshusholdning.

Paa lignende Maade maa ogsaa Udgifterne til den ekstraordinære Arbejdsløshed bringes ned i Overensstemmelse med den Lov, der blev vedtaget i December 1921, idet Tilskuddene til Arbejdsløshedsfonden, hvoraf Udgifterne til den ekstraordinære Arbejdsløsheds Afhjælpning skal afholdes, fordeles mellem Statskassen, Kommunerne og Arbejdsgiverne med et mindre Bidrag fra Arbejdsløshedskasserne, saaledes at man af disse Beløb skal kunne afholde de Udgifter, scm den ekstraordinære Arbejdsløshed kræver, eventuelt med Nedsættelse af de Beløb, der hidtil er ydet.

Et andet Omraade, hvor man gennemgaaende har foretaget Forhøjelser, som imidlertid kun tilsyneladende er Udgiftsforhøjelser, men i Virkeligheden skulde virke udgiftsforringende, er med Hensyn til Tilskuddene til de forskellige Institutioner. Det har været en uheldig Praksis, at man har givet Tilskud, som man paa Forhaand kunde vide ikke vilde strække til for de paagældende Institutioners Drift, og at Institutionerne saa er mødt frem med store Regninger paa Underskud, som er blevet afholdt paa Tillægsbevillingsloven. Det er en uøkonomisk og uheldig Fremgangsmaade, som man maa søge afhjulpet. Det har i nogen Grad været nødvendigt at reducere